

Regretting

elrontott életek

*„Magasra csapó érzelmek,
mély beszélgetések, kapcsolatok
hullámoznak és áradnak elegánsan.”*

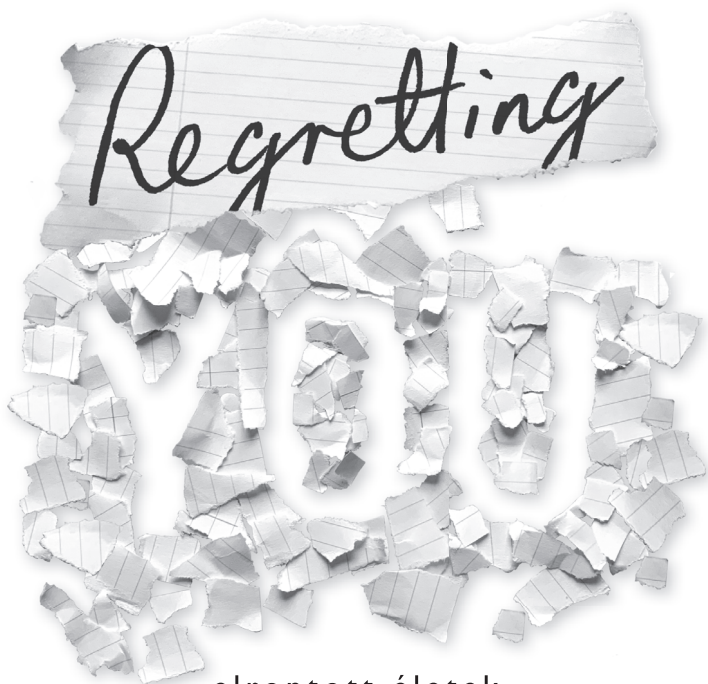
– Kirkus Reviews –

*fine
selection*

COLLEEN HOOVER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

elrontott életek

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

ELSŐ FEJEZET

MORGAN

V AJON AZ EMBER AZ EGYETLEN OLYAN ÉLŐLÉNY, ami képes belül
üresnek érezni magát?

Nem értem, hogy lehet, hogy a testem tele olyasmivel, amik ott szoktak lenni egy testben: csonttal, izommal, vérrrel és szervekkel, a mellkasomat mégis üresnek érzem, mintha valaki bekiabálhatna a számon, és az visszhangot verne a belsőm üregében.

Hetek óta ezt érzem már. Reméltem, hogy elmúlik, mert már kezdek aggódni, vajon mi okozza ezt az ürességérzést. Remek barátom van, már majdnem két éve járunk. Ha nem nézem Chris éretlen tinédzserpillanatait (többnyire alkoholos befolyásoltságban következnek be), akkor megvan benne minden, amit egy fiútól akarahatnék. Vicces, vonzó, imádja az anyukáját, vannak céljai. Nem tudom, hogy lehetne ő az oka, hogy ezt érzem.

És itt van Jenny is. A húgom és a legjobb barátom egyben. De tudom, hogy ő sem az üresség okozója. Ő a boldogságom elsődleges forrása inkább, bár egymás ellentétei vagyunk. Ő nyitott, spontán,

hangos, és úgy tud nevetni, hogy azért én ölni tudnék. Én csendesebb vagyok, és a nevetésem gyakrabban erőltetett, mint nem.

Örökké ezen viccelődünk, hogy milyen mások vagyunk, és ha nem lennénk testvérek, utálnánk egymást. Ő unalmasnak tartana engem, én meg őt idegesítőnek, de mivel nővérek vagyunk, és csak tizenkét hónap van kettőnk között, ezek a különbségek valahogy működnek. Vannak feszült pillanatok is, de sosem hagyjuk, hogy egy veszekedés megbékélés nélkül érjen véget. És ahogy egyre inkább felnövünk, egyre kevesebbet vitatkozunk, és többet járkalunk el együtt. Főleg most, hogy Jenny Chris legjobb barátjával, Jonah-val jár. Szinte minden ébren töltött időnket négyesben töltjük a múlt hónap óta, mikor Chris és Jonah leérettségizett.

Az anyám elvben lehetne ennek a levert hangulatnak az oka, de ez nem tűnik logikusnak. A távolléte nem újdonság. Most már jobban hozzászoktam, mint régebben, elfogadtam, hogy Jennyvel a rövidebbet húztuk szülőfronton. Anyám nem vesz részt az életünkben öt éve, mióta apánk meghalt. Eleinte jobban bántott, hogy nekem kell gondoskodnom Jennyről, mint most. És ahogy egyre inkább felnövök, annál kevésbé zavar, hogy nincs olyan anyánk, aki bele-szólna az életünkbe, megmondaná, hányra kell hazaérnünk, vagy... törődne velünk. Őszintén szólva, elég jó multság, ha az ember tizenhét évesen olyan szabadságot élvezhet, amiről az ilyen korúak csak álmodni szoktak.

Semmi sem változott meg az utóbbi időben az életemben, leszámítva ezt a masszív ürességérzést. *Vagy talán igen, csak félek észrevenni.*

– Találd ki, mi történt! – szólal meg Jenny. Elöl ül az anyósülésen. Jonah vezet, Chrisszel beültünk hátra. Az ablakon bámultam kifelé, miközben magamon töprengtem, de erre felhagyok az elmélkedéssel,

és a húgomra nézek. Hátrafordult, a tekintete izgatottan cikázik Chris és köztem.

Nagyon csinos ma este. Kölcsönvette az egyik hosszú ruhámat, és hozzá csak egy visszafogott sminket tett fel. Elképesztő, mekkora a különbség a tizenöt és a tizenhat éves Jenny között.

– Hank azt mondta, hogy összehozza nekünk ma estére.

Chris felemeli a tenyerét, és összeüti Jennyével. Megint kinézek az ablakon, nem tudom, örülök-e neki, hogy be fog tépni. Én is megtettem már többször – ez a mellékhatása, ha valakinek olyan anyukája van, mint nekünk. De Jenny csak tizenhat éves, és részt vesz mindenben, amiben csak tud, minden bulin, ahova eljutunk. Ez az egyik fő oka, hogy én meg kihagyom őket, mert mindig is valamennyire felelősnek éreztem magam érte, hiszen idősebb vagyok, és anyánk semennyire sem felügyeli, amit csinálunk.

Néha úgy érzem magam, mintha Chrisnek is én lennék a bébiszit-tere. Az egyetlen, akire nem kell vigyáznom ebben az autóban, az Jonah, de nem azért, mert ő nem iszik vagy nem tép be. Csak úgy tűnik, ő már képes bizonyos fokig éretten viselkedni, bármi keringjen is épp az ereiben. Az egyik legkövetkezetesebb ember, akit valaha láttam. Csendes, ha iszik. Csendes, ha betép. És csendes, ha boldog. És valahogy még csendesebb, ha dühös.

Gyerekkoruk óta ő Chris legjobb barátja, mintha ők lennének a mi megfelelőink fiúban, csak fordítva. Chris és Jenny minden buli lelke. Jonah meg én vagyunk a láthatatlan oldalkocsik.

Nekem ez így rendben van. Inkább a falba olvadok, és csendben nézem a többieket, mint hogy én álljak az egyik asztal tetején a szoba közepén, és engem bámuljanak ők.

– Milyen messze van a hely? – kérdezi Jonah.

– Még vagy öt mérföld – feleli Chris. – Nincs messze.

– Talán innen nem, de otthonról igen. Ki vezet haza ma este? – kérdezi Jonah.

– Nem én! – jelenti ki Jenny és Chris egyszerre.

Jonah rám néz a visszapillantóból. Egy másodpercre egymásba kapcsolódik a tekintetünk, bólintok. Ő is bólint. Beszéd nélkül is megállapodtunk, hogy mindketten józanok maradunk ma este.

Nem tudom, hogy csináljuk, hogy kommunikálunk szavak nélkül, de ez mindig ment nekünk, minden megerőltetés nélkül. Talán mert nagyon hasonlítunk, úgyhogy gyakran vagyunk egy hullámhosszon. Jenny és Chris ezt nem veszi észre. Nekik nem kell némán kommunikálniuk senkivel, mert bármi, amit közölni akarnak, lepörög a nyelvük hegyéről, akár kell, akár nem.

Chris megmarkolja a kezem, hogy rá figyeljek. Mikor ránézek, megcsókol.

– Csinos vagy ma este – suttogja.

Rámosolygok.

– Köszönöm. Te sem nézel ki szarul.

– Nálam alszol?

Ezen egy pillanatra elgondolkodok, de Jenny hátrafordul, és válaszol helyettem.

– Nem hagyhat egyedül engem ma éjjel. Kiskorú vagyok, és az elkövetkező pár órában rengeteg alkoholt juttatok a szervezetembe, sőt, talán némi illegális szert is mellé. Reggel ki tartja a hajam, amíg hánynak, ha Morgan nálad alszik?

Chris vállat von.

– Jonah?

Jenny felnevet.

– Jonah-nak rendes szülei vannak, azt akarják, hogy legyen otthon éjfélre. Te is tudod.

– Jonah elvégezte a gimnáziumot – véli Chris, úgy beszélve a barátjáról, mintha az nem ülne itt a volán mögött, és nem hallana minden szót. – Itt az ideje, hogy kiálljon magáért, és egyszer kimaradjon éjszakára.

Jonah bekanyarodik egy benzinkútra, amíg Chris ezt fejtegeti.

– Kell valakinek valami? – kérdezi, tudomást sem véve a róla folytatott beszélgetésről.

– Igen, megpróbálok venni pár sört – köti ki magát Chris.

Ezen elnevetem magam.

– Egy perccel sem tűnsz többnek tizennyolcnál. Nem fognak adni.

Chris rám vigyorog, kihívásnak veszi a megjegyzésem. Kiszáll a kocsiból, bemegy, Jonah tankol. Én a Jonah melletti zsebbe nyúlok, és elveszek egy dinnyés Jolly Rancher cukorkát – mindig tart itt belőle. A dinnyés a kedvencem. Nem is értem, hogy utálhatja bárki, de láthatóan ez a helyzet, Jonah nem szereti.

Jenny is kiköti magát, és hátramászik mellém. Maga alá húzza a lábát, felém fordul. A tekintete huncut és bajkeverő, ahogy megszólal.

– Azt hiszem, ma lefekszem Jonah-val.

Hosszú idő után először érzem, hogy megtelik a mellkasom, de nem jó értelemben. Mintha elöntött volna valami sűrű víz. Talán sár.

– Csak most lettél tizenhat.

– Pont annyi vagyok, mint te, amikor először lefeküdtél Chris-szel.

– Igen, de mi több mint két hónapja jártunk akkor. És még mindig bánom. Pokolian fájt, vagy egy percig tartott, és tequilaszaga volt. – Elhallgatok, mert ez eléggé úgy hangzik, mintha lekicsinyelném a pasim képességeit. – De azóta Chris sokat javult.

Jenny nevet, de aztán sóhajtvá hátradől.

– Úgy érzem, kitüntetést érdemlek, hogy két hónapja kitartok.

Erre legszívesebben nevetnék, hiszen két hónap az semmi. Jobb lenne, ha egy évet várna. Vagy ötöt.

Nem tudom, miért ellenzem. Jennynek igaza van, fiatalabb voltam, mint most ő, mikor elkezdtem. És úgyis el fogja venni majd valaki a szüzességét, legalább legyen olyan, akiről tudom, hogy jó srác. Jonah sosem használta ki Jennyt. Tulajdonképpen már egy éve ismeri a húgomat, és nem lépett, amíg Jenny nem lett tizenhat. Ez bosszantotta a húgomat, de én tiszteltem érte Jonah-t.

Felsóhajtok.

– Egyszer veszíti el az ember a szüzességét, Jenny. Nem akarom, hogy ez akkor történjen, amikor épp részeg vagy, egy idegen házban, valaki másnak az ágyában.

Jenny a fejét forgatja, mint aki megfontolja, amit hallott.

– Akkor talán csinálhatnánk a kocsijában.

Nevetek, de nem azért, mert ez mulatságos. Azért nevetek, mert a húgom épp rajtam gúnyolódik. Pontosan így vesztettem el a szüzességemet Chrisszel. Az apja Audijának hátsó ülésén szorongva. És egyáltalán nem volt emlékezetes, totál kínos volt, és bár azóta sokkal jobbak lettünk, akkor is jobb lenne, ha az első alkalom olyan lett volna, amiről szebb emlékeket őrizhetnék.

Nem is akarok erre gondolni. Vagy beszélni róla. Pont ezért nehéz, hogy a húgom a legjobb barátnőm: izgatott akarok lenni, és mindent meghallgatni, de ugyanakkor meg is akarom védeni azoktól a hibáktól, amiket én már elkövettem. Mindig jobbat akarok neki.

Komolyan nézek Jennyre, és nagyon igyekszem, hogy ne legyek anyáskodó.

– Ha ma éjjel történik meg, akkor legalább maradj józan!

Jenny erre a tanácsra a szemét forgatja, és visszamászik az anyósülésre, miközben Jonah épp kinyitja az ajtót.

Chris is visszajött. Sör nélkül. Becsapja az ajtót, karba teszi a kezét.

– Tényleg szívás a kölyökképem.

Nevetek, végigsimítok az arcán, magamra vonom a tekintetét.

– Nekem tetszik a kölyökképed.

Erre elmosolyodik. Odahajol, megcsókol, de el is húzódik, amint összeér az ajkunk. Megkocogtatja Jonah széktámláját.

– Próbáld meg te! – Chris kivesz némi pénzt a zsebéből, előre nyújtja, és leteszi a műszerfal elé.

– Nem lesz ott épp elég pia? – kérdezi Jonah.

– Ez az év legnagyobb bulija az érettségizőknek. Ott lesz az egész osztály, és senki sincs huszonegy. Szükség van minden készletre, amit csak be tudunk szerezni.

Jonah vonakodva felmarkolja a pénzt, és kiszáll. Chris megint megcsókol, ezúttal nyelvesen. De megint elég gyorsan hátrahúzódik.

– Mi van a szádban?

Ráharapok a cukorkára, összemorzsolom.

– Cukor.

– Én is kérek – közli, és megint a számra tapasztja a száját.

Jenny felnyög az első ülésen.

– Elég már, hallom a szortyogást.

Chris vigyorogva húzódik el, szájában egy darabka cukorral. Ráharap, közben beköti magát.

– Már hat hete leérettségiztünk. Ki tart bulit hat héttel utána? Nem panaszkodom, csak mostanra már véget kellett volna érjen az ünneplés.

– Nem is hat hete volt, csak négy – közlöm.

– Hat – javít ki Chris. – Július tizenegyedike van.

Hat hete?

Próbálom eltitkolni Chris előtt a belém hasító pánikot, amitől minden izmom pattanásig feszül, de önkéntelenül is így reagálok a szavaira. Teljesen ledermedek.

Nem lehetett hat hete. *Vagy igen?*

Ha hat hete volt... Az azt jelentené, hogy két hete késik a vérzésem.

Basszus. Basszus, basszus, basszus.

Felpattan a csomagtartó ajtaja. Chrisszel mindketten összerezzenünk, ahogy Jonah lecsapja, és a sofőroldali ajtó felé indul. Mikor beszáll, önelégült mosoly játszik az ajkán.

– Rohadék – morogja Chris a fejét csóválva. – Nem is kérték el a személyidet?

Jonah sebességbe teszi a kocsit, és kitolat.

– Magabiztosság kérdése az egész.

Nézem, ahogy Jonah átnyúl a szék felett, és megfogja Jenny kezét.

Én megint kinézek az ablakon, a gyomrom csomóba ugrik, a tenyerem izzad, a szívem vadul ver, az ujjaim némán számolják az utolsó vérzés óta eltelt napokat. Tudom, hogy érettségikor megvolt, mert Chris kiakadt, hogy nincs szex. De arra számítottam, hogy valamikor most fog megjönni, azt hittem, még csak egy hónapja volt. Olyan nagyon el voltunk foglalva mi négyen a semmittevéssel a nyári szünetben, hogy nem is jutott az eszembe az egész.

Tizenkét nap. Tizenkét napja késik.

• • •

A buliban egész este ezen járt a fejem. Legszívesebben elkértem volna Jonah-tól az autóját, hogy elmenjek egy nonstop gyógyszertárba,

és vegyek egy terhességi tesztet, de ha így tennék, kérdezősködné. És feltűnne Chrisnek meg Jennynek is, ha lelépnék. Inkább az egész estét a hangos zenében töltöttem, olyan hangosban, hogy úgy éreztem, mindjárt megrepednek tőle a csontjaim.

A ház minden szegletében izzadt testek tömörültek, nem volt hova menekülni. Félttem volna inni, mert ha terhes vagyok, akkor fogalmam sincs, mit okozna az alkohol. Sosem foglalkoztatott a terhesség, úgyhogy nem tudom, mennyire ártana a magzatnak. De nem fogom kipróbálni.

Nem hiszem el.

– Morgan! – kiált oda nekem Chris a szoba másik sarkából. Egy asztalon áll. Egy másik srác áll vele szemben egy másik asztalon. A játékszabály szerint egy lábon kell egyensúlyozniuk, és addig dönteni magukba a feleseket, amíg az egyikük elesik. Ez Chris kedvenc piálós játéka, és én ilyenkor szeretek a legkevésbé a közelében lenni, de odaint. Mielőtt átérné a szoba másik felébe, a másik asztalról lebukik a srác, és Chris diadalmasan a levegőbe bokszol. Aztán leugrik, amikor épp odaérek hozzá. Átkarol, magához húz.

– Olyan unalmas vagy – mondja. Az ajkamhoz nyom egy poharat. – Igyál! Legyél vidám!

Eltolom a poharat.

– Én vezetek ma hazafelé. Nem akarok inni.

– Nem, Jonah vezet ma. Nyugodtan. – Chris megint megpróbál megitatni, de megint eltolom magamtól.

– Jonah inni akart, úgyhogy felajánlottam, hogy vezetek – hazudom.

Chris körülnéz, meglát valakit a közelben. Követem a tekintetét: Jonah egy kanapén ül Jenny mellett, Jenny lába az ölében.

– Te vagy ma a sofőr, ugye? – szól oda neki Chris.

Jonah rám pillant, mielőtt válaszol. Két másodperces, néma párbeszéd zajlik köztünk, de Jonah látja a könyörgő tekintetemben, hogy azt kell mondania Chrisnek, hogy nem.

Kíváncsian oldalra billenti fejét egy kicsit, de aztán Chrisre néz.

– Nem. Ma leiszom magam.

Chris válla előreesik, megint rám néz.

– Remek. Akkor egyedül mulatok, azt hiszem.

Próbálok nem megbántódni a szavain, de nehéz.

– Azt akarod mondani, hogy velem nem lehet mulatni, ha józan vagyok?

– De igen, csak a részeg Morgan a kedvencem.

Wow. Ettől valahogy szomorú leszek. De el van ázva, úgyhogy most rögtön megbocsátom a sértéseit, még ha csak azért is, hogy elkerüljem a vitát.

– Nos, a részeg Morgan ma nincs itt, keress másokat, akikkel bulizhatsz!

Ahogy kimondom ezt, valaki megmarkolja Chris karját, és visszahúzza az asztalokhoz.

– Revans! – mondja a srác.

És így, hogy a józanságom már nem Chris gondja, megragadom a lehetőséget, lelépek tőle, ki a zajból, el az emberektől. Kimegyek a hátsó ajtón, ahol a buli csendesebb szakasza fogad, meg a friss levegő. Egy üres szék áll a medence mellett, és bár látok egy párocskát a vízben – és szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy amit ott csinálnak, az a legkevésbé sem higiénikus egy medencében –, valahogy mégis kevésbé kellemetlen, mint bent lenni a házban. Elfordítom a széket, hogy ne lássam őket, hátradőlök, és lehunyom a szemem. A következő pár percben próbálok nem aggódni az elmúlt hónapban észlelt vagy nem észlelt tüneteimen.

Még nem is jutott rá időm, hogy végiggondoljam, mit jelent ez a jövőre nézve, mikor hallom, hogy mögöttem egy széket vonszolnak végig az aszfalton. Nem akarom kinyitni a szemem, nem akarom megnézni, ki az. Nem bírnám most Christ meg a részegségét. Jennyt sem, meg a borkoktélből, fűből és a tizenhat évéből álló keveréket.

– Jól vagy?

Megkönnyebbülten felsóhajtok, mikor meghallom Jonah hangját. Elbillentem a fejem, kinyitom a szemem, rámosolygok.

– Igen, jól.

Látom az arcán, hogy nem hisz nekem, de mindegy. Kizárt, hogy elmondjam neki, hogy késik a vérzésem, egyrészt mert nem az ő dolga, másrészt nem is tudom, hogy terhes vagyok-e, harmadrészt meg Chrisnek kell elsőnek hallania róla.

– Kösz, hogy nem buktattál le Chrisnél – mondom. – Tényleg nincs kedvem ma inni.

Jonah megértőn bólint, és felém nyújt egy műanyag poharat. Látom, hogy kettő van nála, elveszem az egyiket.

– Üdítő – mondja. – Találtam egy energizáltat az egyik hűtőládában.

Iszom egy kortyot, hátrahajtom a fejem. Annyival jobb az íze, mint az alkoholnak amúgy.

– Hol van Jenny?

Jonah a ház felé biccent.

– Az asztalon állva felesezik. Nem bírtam nézni.

Felnyögök.

– Annyira utálok ezt a játékot.

Jonah felnevet.

– Hogyhogy mindketten olyan mellett kötöttünk ki, aki pont az ellentétünk?

– Tudod, azt mondják, az ellentétek vonzzák egymást.

Jonah vállat von. Furcsának találom, hogy a vállát vonogatja erre. Egy pillanatra rám néz, aztán elfordítja a tekintetét.

– Hallottam, mit mondtott neked Chris. Nem tudom, ezért jöttél-e ki ide, de remélem, tudod, hogy nem gondolta komolyan. Rézszeg. Tudod, milyen a bulikon.

Tetszik, hogy Jonah Christ védi. Bár Chris időnként bántó tud lenni, mindketten tudjuk Jonah-val, hogy nagyobb a szíve, mint kettőnknek együtt.

– Talán haragudnék, ha folyton ezt csinálná, de ez most az érettségi bulija. Megértem... Mulat, és azt akarja, hogy vele tartsak. Innen nézve igaza van. A részeg Morgan sokkal jobb, mint a józan.

Jonah élesen néz rám.

– Ezzel teljes szívemből nem értek egyet.

Ahogy ezt kimondja, elkapom a tekintetem, és a poharamat nézem inkább. Azért teszem, mert félek, mi történhetne most. A mellkasom kezd megtelni, de ezúttal jó értelemben. Az üresség helyét forróság, lüktetés és szívdobogás tölti be, és én utálok ezt, mert mint ha csak rámutatna, miért érzem hetek óta ezt.

Jonah miatt.

Néha, ha egyedül vagyunk, úgy néz rám, hogy amint elfordítja a tekintetét, üresnek érzem magam. Sosem éreztem ilyet, ha Chris nézett.

Ez a felismerés halálra rémít.

Nem sokkal ezelőttig azt hittem, teljes az életem e nélkül az érzés nélkül is, de most itt van, és olyan, mintha belőlem is eltűnne egy darabka, ahogy az érzés eltűnik.

A tenyerembe temetem az arcom. Mindazok listáját, akikkel szeretek együtt lenni, Jonah Sullivan vezeti, és szar érzés erre rájönni.

Mintha a szívem folyamatosan keresné a hiányzó darabkát, és Jonah tartaná azt a kezében.

Felállok. El kell mennem mellőle. Szerelmes vagyok Chrisbe, és kínos, hogy amikor kettesben vagyok a barátjával, ezt érzem. Talán az energiatartalék pörgetett fel.

Vagy a félelem, hogy terhes vagyok.

Talán nincs is semmi köze Jonah-hoz.

Már öt másodperce állok ott, mikor megjelenik a semmiből Chris. Érzem a karját magam körül, megszorít, majd magával ránt a medencébe. Egyszerre vagyok bosszús és megkönnyebbült, hogy elkerültem Jonah közeléből, de most elmerülök a medence mélyebb felébe, és nem terveztem ezt tetőtől talpig felöltözve.

Egyszerre bukkanunk fel Chrisszel, de mielőtt rákiabálhatnék, magához húz és megcsókol. Visszacsókolom, mert nagyon is szükségem van erre a figyelemelterelésre.

– Hol van Jenny? – Mindketten felnézünk, Jonah jelenik meg fölöttünk, lenéz Chrisre.

– Nem tudom – feleli Chris.

Jonah pofákat vág.

– Megkértelek, hogy figyelj rá. Be van rúgva. – Jonah elindul a ház felé, hogy megkeresse a húgomat.

– Én is – feleli Chris. – Sosem kérj meg egy részeget, hogy bébiszíteljen egy másik részeget! – Chris egy-két méterrel odébb sodródik, amíg leér a lába, majd magához húz. A hátát a medence falának támasztja, és maga felé fordít, átfogom a nyakát. – Sajnálom, amit korábban mondtam. Nem gondolom, hogy bármikor is unalmas lennél.

Összeszorítom a szám, megkönnyebbülve, hogy rájött, milyen seggfej volt.

– Csak azt akartam, hogy mulass ma este. Nem hiszem, hogy jól éreznéd magad.

– De most igen. – Kipréselek egy mosolyt, mert nem akarom, hogy észrevegye a felszín alatt dúló vihart. Aggódok magamért, Chrisért, értünk, a gyerekért, akit talán a világra hozunk, jóval azelőtt, hogy erre bármelyikünk is készen állna. Nem engedhetjük ezt meg magunknak. Nem vagyunk felkészülve rá. Nem is tudom, hogy Chris-e az, akivel le akarom élni az életemet. Pedig ebben biztosnak kell lenned, mielőtt nekiállsz embert gyártani valakivel.

– Tudod, mit szeretek benned a legjobban? – kérdezi Chris. A pótlóm felúszik a víz felszínére, úgyhogy a farmerom elejét ragadja meg. – Hogy képes vagy áldozatot hozni. Nem is tudom, hogy mondjam ezt rendesen, de akkor is ez a helyzet. Olyasmiket csinálsz, amiket nem akarsz, hogy a körülötted lévőknak jobb legyen. Mint mondjuk bevállalod, hogy te vezetsz. Ettől nem leszel unalmas. Inkább egy hős.

Nevetek. Chris mindig bókol, ha berúg. Néha kigúnyolom, de titokban imádom ezt.

– Most neked kell mondanod valamit, amit szeretsz bennem – közli.

Felnézek, majd balra fordítom a fejem, mint aki erősen gondolkodik. Játékosan megszorítja az oldalamat.

– Szeretem, hogy ennyire buli veled lenni – mondom. – Megnevettetsz, még ha fel is bosszantasz.

Chris mosolyog, egy gödröcske jelenik meg az álla közepén. Olyan csodás a mosolya. Ha terhes vagyok, és gyerekünk lesz, akkor azt akarom, hogy örökölje Chris mosolyát. Ez az egyetlen pozitívum, amit most ettől a helyzettől remélni tudok.

– És még mi? – kérdezi.

Kinyújtom a kezem, megérintem a gödröcskét, felkészülve rá, hogy bevalljam, imádom a mosolyát, de ehelyett ezt mondom:

– Azt hiszem, csodás apuka lesz belőled majd valamikor.

Nem tudom, miért mondtam ezt. Talán csak tesztelgetem. Látni szeretném, mit reagál erre. Chris felnevet.

– A fenébe, igen! Clara imádni fog.

Elbiccentem a fejem.

– Clara?

– A jövőbeli lányom. Már van neve. De a fiúnéven még gondolkozom.

A szememet forgatom.

– És ha a leendő feleségednek nem tetszik ez a név?

Erre felcsúsztatja a kezét a nyakamon, és megmarkolja az arcom.

– Tetszeni fog neked. – Megcsókol. És bár a csókjától nem telik meg úgy a mellkasom, mint néha Jonah tekintetétől, vigasztaló megnyugvást érzek éppen. A szavaiban. Abban, ahogy szeret engem.

Bármi történik, is ha megcsinálom azt a terhességi tesztet holnap... Biztos vagyok benne, hogy mellettem áll majd. Chris egyszerűen ilyen.

– Mennünk kell, srácok! – mondja Jonah.

Chrisszel szétválunk, és felnézünk Jonah-ra. Jennyt tartja. Átkarolja a nyakát, Jenny arca Jonah mellkasán. Felnyög.

– Mondtam neki, hogy ne másszon fel arra az asztalra – morogja Chris, és kimászik a medencéből.

Engem is kihúz, kicsavarunk annyi vizet a ruhánkból, amennyit csak tudunk, és beszállunk Jonah autójába. Szerencsére bőrülései vannak. Én ülök be a volán mögé, mert Chris feltételezi, hogy Jonah már ivott. Jonah hátraül Jennyvel. Chris a csatornák között kapcsolgat a rádión, ahogy elhajtunk.

A *Bohemian Rhapsody* kezdődik el éppen az egyik adón, Chris felhangosítja, és vele énekel. Pár másodperc múlva Jonah is csatlakozik.

Meglepő módon én is beszállok. Kizárt, hogy bárki, aki hallja ezt a dalt vezetés közben, ne énekelje. Még ha az a valaki tizenhét éves is, és terhességi frászban van éppen, ráadásul úgy érez egy hátsó ülésen lévő másik valaki iránt, ahogy csak aziránt szabadna éreznie, aki elől ül mellette.

MÁSODIK FEJEZET

CLARA

Tizenhét évvel később

AZ ANYÓSÜLÉSRE NÉZEK, ÉS KIRÁZ A HIDEG. Mint mindig, ismeretlen eredetű morzsák ülnek a bőrhuzat hajlataiban. Felmarokolom a hátizsákom, és hátradobom a hátsó ülésre egy régi gyorséttermes zacskó és egy üres flakon kíséretében. Megpróbálom lesöpörni a morzsákat. Azt hiszem, banánkenyér lehet, amit Lexie múlt héten evett. Vagy a bagel morzsái, amit ma reggel majszolt iskolába menet.

Pár gyűrött papír hever a padlón. Kinyúlok értük, az autó elkarnyarodik az árok felé, de gyorsan egyenesbe hozom, és úgy döntök, hagyom a papírokat, ahol vannak. Egy tisztább autóért nem érdemes meghalni.

Mikor a stoptáblához érek, megállok, és megfontolom a döntést, amennyire megérdemli.

Továbbmehetek hazafelé, ahol az egész család készülődik a hagyományos születésnap vacsorára. Vagy visszafordulok a hegytető felé, ahol épp elhajtottam az út mentén álló Miller Adams mellett.

Egész múlt évben került engem, de nem hagyhatok valakit, akit mondjuk, hogy ismerek, elhagyatva ebben a hőségben, függetlenül attól, hogy milyen a kapcsolatunk. Harminchét fok van. Bár megy a légkondi, így is izzadságcseppek gördülnek le a hátamon, eláztatva a melltartómat.

Lexie egy teljes hétig hordja mosás nélkül a melltartóját. Azt mondja, befújja reggelenként dezodorral, és ennyi. Nekem az, hogy kétszer vegyek fel egy melltartót mosás nélkül, majdnem olyan rosszul hangzik, mint kétszer felvenni egy bugyit.

Elég kár, hogy nem vagyok ilyen tisztaságmániás a kocsimmal kapcsolatban.

Beleszagolok a levegőbe, igen, penészszag van az autómban. Eltűnődök, befújjam-e a kesztyűtartóban tartott dezodorral, de ha úgy döntök, megfordulok, és elviszem Millert, akkor a kocsinak friss dezodorszaga lesz, és nem is tudom, mi a rosszabb. A minden erőfeszítéstől mentes penészszag, vagy a direkt dezodorszag, amivel a penész bűzét próbálták elfedni.

Nem mintha le akarnám nyűgözni Miller Adamst. Nehezemre esne olyan srác véleménye miatt aggódni, aki mintha megtenne mindent, hogy elkerüljön.

De valamiért ez a helyzet mégis.

Sosem mondtam el Lexie-nek, mert kínos, de az év elején Adams-szel egymás mellett volt a szekrényünk. Ez teljes két órát tartott, majd Charlie Banks kezdte el használni Miller szekrényét. Megkérdeztem Charlie-t, hogy áthelyezték-e, mire közölte, hogy Miller húsz dollárt adott neki a cseréért.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Talán ennek semmi köze sincs hozzám, de akkor is úgy éreztem. Nem tudom, mit tettem, hogy nem kedvel, de próbálok nem törődni vele, mit érezhet, miért kerül. Ugyanakkor nem tetszik ez nekem, úgyhogy tutira nem fogom ott hagyni az út szélén, hogy ezzel bizonyítsam, jól érezte rólam, amit érzett, mert... a francba, én rendes lány vagyok! Nem az a rémséges alak, akinek láthatólag Miller gondol.

Visszafordulok. Muszáj megváltoztatnom a véleményét, még ha pusztán önző okokból is.

Mikor a hegytetőre érek, meglátom Millert: egy országúti tábla mellett áll, kezében a mobiltelefonjával. Nem tudom, hol lehet az autója, de egyértelműen nem úgy fest, mint aki kijött egyet futni. Kopott, kék farmer van rajta fekete pólóval, mindkettő már önmagában is halálos ítélet, de... együtt? A hóguta hülye halál, de az ő dolga nyilván.

Engem néz, ahogy visszafordulok, és megállok mögötte. Alig két méterre lehet az autóm elejétől, látom a gúnyos mosolyt az arcán, mikor a hátsó zsebébe csúsztatja a telefont, és felnéz rám.

Nem tudom, Miller tudja-e, hogy a figyelme (vagy annak a hiánya) mit tesz a másikkal. Mikor rád néz, az olyan, hogy úgy érzed, mintha te lennél a legérdekesebb dolog, amit valaha látott. Az egész testével néz valahogy. Előrehajol, a szemöldökét kíváncsian összevonja, biccent, hallgat, nevet, a homlokát ráncolja. Magával ragadó az arckifejezése, ahogy másokat hallgat. Néha messziről meglessem, mikor beszélget, titokban irigylem azokat, akik bírják ezt az elmélyült figyelmet. Mindig el-eltűnődtem, vajon milyen lehet vele egy teljes beszélgetés. Millerrel sosem beszélünk, de régebben rajtakaptam párszor, hogy engem néz, és még egy egyszerű, egy másodperces pillantásba is beleremegtem.